

kommer til at indtage en anden Stilling i Bedriften. Saa vidt jeg kan skønne, er den danske Regering i Øjeblikket den eneste Regering i hele Nord- og Vesteuropa, som ikke beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Nu er der selvfølgelig den Mulighed, at dette skyldes den Omstændighed, at den højtærede danske Regering er saa meget klogere end Regeringerne i Nord- og Vesteuropa; men jeg for mit Vedkommende er dog tilbøjelig til at tro, at naar den danske Regering ikke beskæftiger sig med disse Spørgsmaal, har det snarere sin Aarsag i noget, som jeg ofte ikke kan frigøre mig for en stærk Følelse af, nemlig det, at den højtærede Regering i en sjælden Grad staar fremmed overfor de Bevægelser, som fra Demokratiet Side rejses fra Land til Land i disse Aar med det Formaal at løse de uhyre økonomiske Problemer, som man idet næste Slægtled vil komme til at staa overfor.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at det danske Folk har en Gang før løst en Opgave, der i mange Henseender minder om den Opgave, man her er stillet overfor. Da det danske Folk for halvandet Hundrede Aar siden gennemførte de store Landboreformer, var det, der skete, i Virkeligheden det, at man frigjorde Initiativet og Energien hos en Stand, som havde staaet uden Interesse for sit Arbejde. Og naar man nu drager frem de Udtalelser, som danske Herremænd fremkom med i Slutningen af det 18de Aarhundrede under Drøftelsen af en Forandring af Bondens Stilling; saa finder man Udtalelser om den danske Bondes Dovenskab og Uvidenhed, Udtalelser, som danske svarer til dem, som man nu kan finde fra Arbejdsgivernes Side om denne danske Arbejder, som er uden økonomisk Ansvarsbevidsthed, som lider af Mangel paa Arbejdsmod. Selvfølgelig er den Opgave, der foreligger nu, en anden rent teknisk set; men Kærnen er den samme: at vi i dette Øjeblik staar med en Stand her i Danmark som i alle andre Lande, om hvilken man maa sige, at der er nægtet den den Livets Ret, som det nu en Gang maa siges at være at have en naturlig, direkte Interesse i at gøre sin Arbejdsindsats saa godt som overhovedet muligt. Og lige saa lidt som man i 1788 af en Henviisning til den danske Bondes Uvidenhed og Dovenskab lod sig afskrække fra at gennemføre det største Frigørelsesværk, som de sidste Aarhundreder kender, lige saa lidt maa vi i vor Tid af en Henviisning til Mangel paa Ansvarsbevidsthed og Mangel paa Arbejdsmod lade os hindre i at søge Udveje til at vække de slumrende Kræfter i Arbejder-

standen og de Muligheder, som findes i den. Kræfter, som det dog til syvende og sidst er en Livsbetingelse for Samfundet at faa taget i Brug.

Jacobsen: I Tilslutning til flere foregaaende Talere vil jeg gerne bringe Regeringen en Tak, fordi den blandt de sociale Opgaver, der i den nærmeste Fremtid skal løses, først og fremmest tænker paa Jordlovenes Gennemførelse. Det er naturligvis rigtigt, hvad flere Talere har været inde paa, ogsaa den højtærede Finansminister, at Tiden bringer meget vanskelige Vilkaar for Oprettelsen af nye Smaabrug paa Landet. Men der er ikke Tvivl om, at den højtærede Finansminister er i Overensstemmelse med store Befolkningkredse i vort Land, naar han samtidig føjer til, at trods Vanskelighederne maa Arbejdet ikke hvile; thi der er et Befolkningsoverskud paa Landet, som maa finde Anbringelse uden at skulle se sig nødsaget til at udvandre eller søge ind til de større Byer og forøge den allerede tilstrækkelig vanskeligt stillede Befolkning der.

Men Forudsætningen for en lykkelig Gennemførelse af Jordreformen vil være, at de forskellige Faktorer, der skal medvirke, ogsaa kommer til at medvirke fuldt ud; og jeg tænker i denne Forbindelse først og fremmest paa Ungdommen, paa, at den vordende unge Jordbruger selv kommer til at medvirke. Det vilde sikkert være uheldigt for alle Parter og til Skade for selve Sagen, om det kom til at staa saaledes for Ungdommen og for den offentlige Bevidsthed i det hele taget, at Staten ene ordner denne Sag, tager ligesom det hele i sin Haand, og de vordende Jordbrugere saa blot har at melde sig, naar den Dag er inde, da de ønsker at sætte Foden under eget Bord. Saaledes bør det sikkert ikke være. Det bør siges uden Omsvøb, at den forestaaende Jordreform først og fremmest stiller Krav til Ungdommen. Det glædede mig derfor, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen forleden i sin Tale saa stærkt understregede dette, og ikke mindst glædede det mig, at det ærede Medlem blandt de personlige Egen-skaber, der skal til hos dem, der ad den Vej ønsker at blive selvstændige Jordbrugere, især vilde kalde paa Arbejdsomheden og Sparsommeligheden. Det er en god Ting, at de unge paa Forhaand faar at vide, hvad det er, det først og fremmest kommer an paa for dem.

Jeg hørte en Gang om en Husbond, der skulde fæste sig en Karl, og Karlen søgte saa, hvad der kunde være ret forstaaeligt,